

ΕΤΟΣ V.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1877 ΜΑΡΤΙΟΣ

ΑΡΙΘ. 111.

Συνδρ. έτησις 'Αθηνών

Δρ. 1.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Εις σέβασμα, έπ' αδελφών τακτικών αδελφών
 άναποκριτών ελλεται ή έφημερις
 των «Παιδών» άνευ προηλωρημής.

! ! 'Επαρχιών *
 * * 'Εξωτερικός *

α

'Εν δόξ' Εμοσ' αριθ. 267.

Η ΘΕΑ ΔΗΜΗΤΡΑ

Η ΔΗΜΗΤΡΑ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Υπό του καθηγητοῦ κ. Κ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΟΥ.

Ἡ Δήμητρα μυθολογείται ὅτι ἦτο θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Κυβέλης ἢ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφὴ τοῦ Διὸς· ἀνῆκε δὲ εἰς τὴν τάξιν ἐκείνην τῶν θεοτήτων, τὰς ὁποίας ἀνόμαζον ἐπιγελοὺς θεοτήτας· ἐτιμάτο δὲ τὰ μέγιστα ὡς εὐεργέτρια τοῦ ἀνθρώπινου γένους· διότι αὐτὴ πρώτη ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους τὴν τέχνην τοῦ σπείρειν τὸν σίτον καὶ κατασκευάζειν ἄρτον ἐξ αὐτοῦ.

Διάφοροι μῦθοι ὑπάρχουν περὶ αὐτῆς, ὁ ἐπισημότερος ὧμως εἶναι ὁ περὶ τῆς περιουσίας της εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς πρὸς ἀνδύρεσιν τῆς ἀρπαγῆς θυγατρὸς τῆς Περσεφόνης.

Κατ' αὐτὸν ὁ θεὸς τοῦ Ἄδου, Πλούτων, ἤρπασε τὴν Περσεφόνην, ἐνῷ ἔπαιζεν εἰς τὴν νῆσον Σικελίαν, πλησίον τοῦ Ἡφαίστειου ὄρους Αἴτνας μετὰ τῶν Νυμφῶν. Ἡ Δήμητρα μαθοῦσα τὴν ἀρπαγὴν τῆς θυγατρὸς της καὶ μὴ γνωρίζουσα ποῖος τὴν ἤρπασεν, ἀπεφάσισε νὰ περιέλθῃ τὴν γῆν πρὸς ἀνδύρεσιν της.

Ἄφου δὲ περιήλθε πολλὰ μέρη ἤλθε καὶ εἰς τὴν Ἐλευσίνα, ὅπου ἐδεξίωθη καὶ ἐφιλοξένησάν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς αὐτῆς Κελεός· αὐτὴ δὲ εὐγνωμονοῦσα διὰ τὴν φιλοξενίαν ταύτην, ἐδίδαξε τὸν μὲν υἱὸν τοῦ βασιλέως Τριπτόλεμον τὴν γεωργίαν, τὰς δὲ θυγατέρας αὐτοῦ τὰ μυστήρια καὶ τοὺς νόμους, ἔτι δὲ καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ζευγνύουσι τοὺς ὄσας, ἀροτροῦν, σπείρουσι, θερίζουσι καὶ κατασκευάζουσι ἄρτον.

Μετὰ ταῦτα δὲ ἐξηκολούθησε τὴν ἀναζήτησιν, ἀλλ' ἄφου περιήλθε πολλὰ μέρη καὶ χώρας ἐπί ματαίῳ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σικελίαν· ἐνταῦθα δὲ μὴ ὑπαφέρουσα τοὺς πολλὰς κόπους, ὠργίσθη καὶ κατηράσθη τὴν γῆν ὅπως μὴ καρποφορήσῃ· ὁ δὲ Ζεὺς φοβηθεὶς μὴ ἐπὶ τέλος ἐκλείψῃ ἀπὸ τὴν γῆν ὁ σίτος καὶ οὕτως ἀπολεσθῶσιν οἱ ἄνθρωποι· καὶ τὰ ζῶα, ἐμεσίτευσε πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Πλούτωνος ὑπὲρ τῆς Δήμητρος· οὗτος δὲ συγκατένευσε νὰ ἀφήσῃ τὴν Περσεφόνην νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν μητέρα της, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν ἐξ ἡμέρας νὰ μένῃ μὲ αὐτὴν καὶ ἐξ νὰ κατέρχεται εἰς τὸν Ἄδην πρὸς αὐτὸν.

Ὁ μῦθος οὗτος ἀλληγορεῖται εἰς τὸν σίτον, τοὺς καρποὺς καὶ τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἐξ μὲν μηνῶν εἶναι ὑπὸ τὴν γῆν καὶ ἐξ ἄλλων, τὴν ἀνοιξίαν καὶ τὸ θέρος, ἀναφαίνονται. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀὴρ καὶ ἡ βροχὴ ἔχουσι μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ συντελοῦσιν εἰς τὴν καρποφορίαν αὐτῆς, διὰ

ταῦτο ἐμυθολόγησαν, ὅτι ἡ Περσεφόνη ἦτο θυγάτηρ τοῦ Διὸς, τοῦτέστι τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Δήμητρος, εἴτε τῆς Γῆς.

Ἡ Δήμητρα παρίστατο ὡς γυνὴ μεγαλοπρεπῆς, ἔχουσα ὄψιν σοβαρὰν, φέρουσα δὲ πέπλον μακρὸν καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον ἐξ ἀσταχῶν, κρατοῦσα δὲ εἰς τὰς χεῖρας ἀξίνην καὶ καλάδιον πλήρες σπόρων.

Ἡ εἰς τὴν προηγουμένην σελίδα εἰκονογραφία ἐλήφθη ἐκ τινος ζωγραφίας, ἀνευρεθείσης εἰς τὴν Πομπηίαν καὶ νῦν διατηρουμένης εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Νεαπόλεως, παριστᾷ δὲ τὴν θεὰν καθημένην ἐπὶ θρόνου καὶ ἔχουσαν εἰς μὲν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀνημμένην λαμπάδα, ἐκ δύο ὁμοῦ συννημμένων καλύκων ἐξηθημένων, ἐπὶ δὲ τῆς ἀριστερᾶς δέμα ἐξ ἀσταχῶν.

Περὶ τῆς Περσεφόνης θὰ γράψωμεν πλεῖστερα εἰς τὸ δημοσιευθησόμενον βιβλίον.

Οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος ἀνήγειρον ἐν Ἐλευσίνῃ ναὸν περίφημον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐτελοῦντο καὶ τὰ λεγόμενα Ἐλευσίνια μυστήρια, εἰς τὰ ὁποῖα, λέγεται, ὅτι ἐδιδάσκετο ἡ λατρεία τοῦ ἀληθοῦς θεοῦ. Ὁ ναὸς οὗτος κατεστράφη καὶ μόνον τὰ εἱρεῖιά του σώζονται, κεχωρμένα ὁμως τὸ πλεῖστον ὑπὸ τὴν γῆν.

ΓΕΩΛΟΓΙΑ

[Συνέχεια ἴδα προηγουμένων φύλλον.]

Ἡ ὕλη, τὴν ὁποῖαν φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν οἱ ποταμοί, ἐναποτίθεται εἰς τὰς ὄχθας των καὶ ἀποτελεῖ τὰς καταφύτους ποταμοχώστους καλουμένας γαίας· ἐνίοτε εἰς τὸν πυθμένα τῶν λιμνῶν καὶ τότε σχηματίζονται αἱ ὑποβρύχιοι ἐναποθέσεις· συχνάκις αἱ ὕλαι αὗται ἐναποτίθενται εἰς τὰ στόμια, εἴτε τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν εἰς μεγάλην ποσότητα καὶ τότε σχηματίζονται ἐλώδεις προσχώσεις ἢ ἔλη, αἵτινες διὰ τὴν ὁμοιότητά των μὲ τὸ κεφαλαῖον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου Δ, καλοῦνται δέλτα· τοιαῦτα εἶναι τὸ δέλτα τοῦ Νεῖλου, τὸ τοῦ Γάγκου, τὸ ὁποῖον εἶναι 220 μιλίων κατὰ μίαν διεύθυνσιν καὶ 200 μιλ. κατ' ἄλλην. αἱ προσχώσεις αὗται μὲ τὸν χρόνον ἀποξηραίνονται καὶ γίνονται κατάλληλαι πρὸς καλλιέργειαν· εἶναι δὲ πολὺ εὐφοραί.

Ἄλλ' ἡ ὕλη, ἥτις ἐναποτίθεται εἰς τὰς ὄχθας καὶ τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν, εἶναι πολὺ ὀλίγη παραβαλομένη μὲ τὸ ποσὸν αὐτῆς, τὸ ὁποῖον μεταφέρεται εἰς τὸν ὠκεανόν. Οὕτω λ.χ. ἡ ποσότης τῆς ἄμμου καὶ τῆς ἰλύος, τὰς ὁποίας με-

ταφέρει ὁ Γάγκης εἰς τὸν κόλπον τῆς Βεγγάλλης κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν πλημμυρῶν, εἶναι τόσον πολλή, ὥστε θολοῦται ἡ θάλασσα εἰς ἀπόστασιν 60 περίπου μιλίων ἀπὸ τοῦ στομίου του. Ὁ δὲ διάσημος φυσιοδίφης ἄγγλος Λύελλ ὑπολογίζει τὴν ποσότητα τῆς στρεβῆς ὕλης, τὴν ὁποίαν ὁ Γάγκης μεταφέρει κατὰ πᾶσαν ἡμέραν εἰς τὴν θάλασσαν ἴσῃ κατὰ τὸ μέγεθος μὲ τὴν μεγίστην πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου! Κατὰ δὲ τὸν στρατηγὸν Σαβινὸν τὰ ὕδατα τοῦ μεγάλου ποταμοῦ τῆς Ἀμερικῆς Ἀμαζῶνος διακρίνονται ἐκ τοῦ χρώματός των εἰς ἀπόστασιν 300 μιλίων ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ!

Ἡ ἐνέργεια τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῆς ξηρᾶς εἶναι καταφανεστάτη εἰς τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὰ παράλια· ὀλόκληροι νῆτοι καταστράφησαν ὑπὸ τῶν κυμάτων, τῶν παλιρροϊῶν καὶ τῶν θαλασσιῶν ρευμάτων, ἐνῶ τὰ ἀπομεινάρια ἄλλων νήσιων ἴστανται πολὺ ἐνωθὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ὡς ἐρείπια ἐγκαταλείμμενης τινὸς πόλεως. Ἐπάρχουσι πολλὰ παραδείγματα καταστροφῶν, τὰ ὁποῖα ἡ θάλασσα ἔκαμεν ἐπὶ τὴν ξηρὰν· οὕτω λ.χ. πανδοχεῖόν τι, τὸ ὁποῖον ἐκτίσθη εἰς τὰ παράλια τοῦ Νόρφολκ ἐν Ἀγγλίᾳ τὰ 1805 ἑκατὸν περίπου πήγεις μακρὰν τῆς παραλίας, τὸ 1829 ἐχωρίζετο ἀπὸ τὴν θάλασσαν μόνον διὰ μικροῦ τινος κηπαρίου! Ἐκκλησία τις ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Κέντ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἥτις ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἐρρίκου τοῦ 8ου (16ου αἰῶνα μ. Χ.) ἴστατο ἐν μίλιον μακρὰν τῆς παραλίας, ἤδη ἀπέχει τῆς θαλάσσης μόνον 80 περίπου πήγεις. Ἡ νῆσος τῆς Νορδβράνδης εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Σλέσβικ, ἦτο κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα 50 μιλίων μακρὰ καὶ 35 πλατεῖα, περὶ τὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνος ἐσμικρύνθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥς περιελάμβανε μόνον 20 τετραγωνικῶν μιλίων γῆν. Οἱ κάτοικοι κατεσκεύασαν ὑψηλοὺς προμαχώνας, ἵνα σώσουν τοὺς ἀγροὺς των ἀπὸ τῆς καταποντίσεως, ἀλλ' ὅμως τὸ 1634 θύελλα τις κατέστρεψεν ὅλην τὴν νῆσον, συναπωλέσθησαν δὲ μετ' αὐτῆς καὶ 1340 ἀνθρώπων καὶ 50 χιλιάδες κτηνῶν!

Αἱ οὕτω πρὸς ἀποχωρίζομεναι ἀπὸ τῶν ὑψωμένων μερῶν τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς ὕλαι κατερχόμεναι διὰ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν ρυάκων εἰς τὴν θάλασσαν βυθίζονται καὶ ἐκτείνονται εἰς τὸν βυθὸν αὐτῆς κατὰ στρώματα, τὰ ὁποῖα κατόπιν διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς θερμότητος καὶ τῆς πίεσεως σκληρύνονται καὶ μετασχηματίζονται εἰς βράχους.

Ἡ ἐργασία αὕτη ἀδιαλείπτως ἐξακολουθοῦσα θὰ μετέφερε σὺν τῷ χρόνῳ ἅπασαν τὴν ξηρὰν γῆν εἰς τὸν ὠκεανὸν καὶ θὰ μετέβαλε τὸν πλανήτην εἰς ἀπλὴν σφαιροειδῆ μάζαν, ἐν δὲν ὑπῆρ-

χον ἄλλαι δυνάμεις ἀνταγωνιστικαὶ καὶ ἀντιπερισπαστικαὶ τῆς καταστρεπτικῆς ταύτης ἐνεργείας, διὰ τῶν ὁποίων ἀνυφούνται αἱ οὕτω πρὸς κατὰ τὴν θέσιν ὕλαι ἐν τῷ βυθῷ τῶν θαλασσῶν.

Κατὰ τοὺς τελευταίους τοῦτους χρόνους μετὰ τῶν καταστρεπτικῶν δυνάμεων συγκαταριθμεῖται καὶ ὁ πάγος· μεγάλαί ποσότητες πεπηγότες ὕδατος σχηματίζουσαι τοὺς λεγομένους glaciers εἴτε πεπηγότες ποταμοὺς, ἐσχιζουσι τὰ πλευρὰ τῶν φαράγγων καὶ κοιλάδων, διὰ τῶν ὁποίων κατέρχονται, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν βράχους, πέτρας, χαλίκια καὶ χόματα, τὰ ὁποῖα ἐναποθέτουν εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ τοιοῦτον ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται ἐτι καὶ νῦν εἰς τὰς Ἀλπείας καὶ εἰς τὴν Γρηλανδίαν, εἰς ἀρχαιοτέραν δὲ ἐποχὴν τῆς γῆς ὡς ἐκ τῶν σημείων τῆς διαβάσεως τοιοῦτων παγωμένων ποταμῶν ἐπὶ τὰ πλευρὰ τῶν βράχων καταφαίνεται, οἱ τοιοῦτοι πάγοι ἐξετείνοντο μέχρι τῆς 40 μοίρας βόρειου πλάτους καὶ ἐπὶ νοτιώτερον. Ἐκ τούτου δὲ συμπεραίνεται, ὅτι ὑπῆρξεν ἐποχὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς γῆς μας, κατὰ τὴν ὁποίαν ὀλόκληρος ἡ ἐπιφάνειά της ἦτο κεκαλυμμένη ἀπὸ πάγους, ὅθεν καὶ καλοῦν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐποχὴν παγετώδη.

ΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ:

Τὸ Βατικανὸν ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν του ἐκ τοῦ λόφου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐκτισμένον εἶναι δὲ κτίριον ἀκανόνιστον, ἀκομψὸν ἐξωτερικῶς, ἀλλ' ἐν τῶν μεγαλοπρεπεστάτων εἰς τὸν κόσμον ἐσωτερικῶς.

Τὸ κτίριον τοῦτο χρησιμεύει ὡς κατοικία τῶν Παπῶν καὶ ὡς βιβλιοθήκη. Ἐντὸς τούτου ὑπάρχουσι καὶ ἀπειραι ἄλλαι κτίσεις, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι ἐναποθεθεμένα πολλὰ καὶ ποικίλα ἀντικείμενα τῶν ὀραίων τεχνῶν καὶ τῆς ἀρχαιολογίας.

Ἡ βιβλιοθήκη εἶναι μία τῶν μεγίστων καὶ πλουσιωτάτων ἐν τῷ κόσμῳ· διότι περιέχει 300 χιλιάδας ἐντύπων συγγραμμάτων καὶ 24 χιλιάδες χειρογράφων, κυρίως Ἑλληνικῶν, Λατινικῶν καὶ ἐν γένει τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν. Μεταξὺ δὲ τούτων ὑπάρχει καὶ ἐν χειρογράφων τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὸ ὁποῖον ἐγράφη κατὰ τὸν 4ον μ. Χ. αἰῶνα καὶ φέρει τὸ ὄνομα Βατικανόν. Προσέτι ἐν ἀντίτυπον τῶν συγγραμμάτων τοῦ Βιργιλίου τῆς αὐτῆς χρονολογίας μὲ τὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς τὸ χειρόγραφον τοῦτο εἶναι ἐστολισμένον καὶ μὲ χρωματισμένας εἰκόνας.

Ἐπιστροφή τοῦ Βασιλέως Σαουλ ἐκ τῆς σφαγῆς τῶν Φιλισταίων καὶ προῦπάτης αὐτοῦ
ὅπῃ τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἔψαλλον, «ὃ Σαουλ ἐπάταξε τὰς χιλιάδας τοῦ
καὶ ὁ Δαβὶδ τὰς μυριάδας του.»

Τὰ περὶ τῆς ἡρωϊκῆς ἀποφάσεως τοῦ Δαβὶδ | νὰ μάθωσιν ἀναγινώσκοντες τὸ 17ον καὶ 18ον
κατὰ τοῦ Φιλισταίου Γολιάθ καὶ τῶν μετ' αὐτὴν | κερ. τοῦ Α' βιβλίου τοῦ Σαμουὴλ.
συμβάντων οἱ μικροὶ ἡμᾶς ἀναγρῶσται δύνανται |

ΒΙΚΤΩΡΙΑ βασίλισσα της Ἀγγλίας.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ.

Ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου μᾶς χορηγεῖ ὀλίγα παραδείγματα ἀληθῶς ἐναρέτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ μόνον δύο ἢ τρία ἐναρέτων βασιλέων, μεταξύ τῶν ὁποίων συγκαταριθμοῦνται εἰς τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης, ὁ Μάρκος Αὐρήλιος, καὶ ἡ νῦν βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία.

Ἡ Βικτωρία εἶναι θυγάτηρ τοῦ Ἐδουάρδου τοῦ Δουκῆ τῆς Κέντ, τετάρτου υἱοῦ Γεωργίου τοῦ Ζου βασιλέως τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς πριγκιπέσσης Βικτωρίας Μαρίας Λουίζης τοῦ Σαξκόβουρ Σάαλφελδ, εἰς τὴν εὐσεβῆ ἀνατροφὴν τῆς ὁποίας ὀφείλεται ὁ ἐνάρετος χαρακτὴρ αὐτῆς.

Ἡ εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασις τῆς Βικτωρίας ἔχει πολὺ τὸ διδακτικόν. Ὁ πατὴρ τῆς εἶχε τρεῖς ἄλλους πρεσβυτέρους ἑαυτοῦ ἀδελφοὺς, οἱ ὁποῖοι εἶχον δικαίωμα προτεροαότητος ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἀγγλίας· ὅτε ἡ Μαχιδίτην εἶχεν ἐλπίδα ἡ Βικτωρία νὰ καθῆσθαι ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς πατρίδος τῆς· καὶ ὅμως ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου οἱ τρεῖς πρεσβύτεροι ἀδελφοὶ ἀπέθανον μὴ ἀφήσαντες κατόπιν αὐτῶν τέκνα καὶ οὕτως ὁ κληρὸς ἔπεσεν ἐπὶ τὴν ὀρφανὴν κόρην Βικτωρίαν νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροτάτου καὶ πλουσιωτάτου ἔθνους τῆς γῆς. Πόσον ἀστατος ἢ φορὰ τῶν ἐπιγείων πραγμάτων! καὶ πόσον ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ καὶ βουλαὶ τῆς θείας Προνοίας!

Ἡ βασίλισσα Βικτωρία ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ

1838 μόλις τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἔχουσα, νυτύνθη δὲ μετ' οὐ πολὺ, τὸ 1840, καὶ συζευχθῆ τὸν Ἀλβέρτον πρίγκηπα τοῦ Σαξ-Οβουργ-Γόθα, ἄνδρα οὐ μόνον ἐνάρετον, ἀλλὰ καὶ νοήμονα, ὅστις συνετέλεσε πολὺ πρὸς μόρφωσιν τοῦ πολιτικοῦ χαρακτήρος τῆς. Ὁ Ἀλβέρτος ἦτο δὲ πρῶτος ὁ προτείνων τὴν ἰδουσίαν διεθνῶν ἐκθέσεων, αἵτινες ἀπεδείχθησαν τόσον ἀφελίμοι εἰς τὸν κόσμον, ὡς δυστυχῶς ἀπέθανε πρόωρα τὸ 1861, ἀφήσας μνήμην καλοῦ καγαθοῦ ἀνδρός καθ' ἑπάσαν τὴν Ἀγγλίαν.

Ἡ Βικτωρία ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀλβέρτου ἐννέα τέκνα, ἡ πρωτότοκος, Βικτωρία, ὑπανδρεύθη τὸν διάδοχον τοῦ γερμανικοῦ θρόνου, τὸ δεύτερον τέκνον εἶναι ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλίας Ἀλβέρτος δὲ καὶ διάδοχος τοῦ Ἀγγλικῆς θρόνου, ὅστις ἐνυμφεύθη τὴν ὡραίαν ἀδελφὴν τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Γεωργίου, Ἀλεξάνδραν, ἐκ τῶν ἄλλων τέκνων τῆς ὁ Ἀλφρέδος, υἱὸν δούξ τοῦ Ἐδιμβούργου, ἀνεκνήρυθη βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸ 1863, ἀλλ' ἀπεποιήθη νὰ δεχθῆ τὸ Ἑλληνικὸν στέμμα διὰ λόγους πολιτικούς, ἐνυμφεύθη δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας, Ἀλεξαντρόβναν.

Ἡ Βικτωρία εἶναι οὐ μόνον καλὴ καὶ ἀγαθὴ βασίλισσα, ἀλλὰ καὶ καλὴ μήτηρ καὶ εὐσεβὴς χριστιανὴ, ἀγάπῃ δὲ τόσον τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ὥστε πολλάκις ἀρέσκειται ν' ἀναγινώσκῃ αὐτὴν εἰς πτωχοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ὁποίους ἐπισκέπτεται.

Ἐρωτηθεῖσά ποτε δι' ἐπιστολῆς παρὰ τινος Ἀφρικανοῦ ἡγεμόνος, εἰς τί συνίστατο ἡ ἰσχὺς καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἀγγλίας, διέταξε νὰ χρυσοδέσωσιν ἐν ἀντίτυπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ἔξωθεν μέρους τοῦ Πινακίου νὰ γράψωσι μὲ χρυσὰ γράμματα

Εἰς τὴν βιβλίον ταύτην συνίσταται

Ἡ ἰσχὺς καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἀγγλίας!

Εὐτυχῆ τὰ ἔθνη, τὰ εὐτυχήσαντα νὰ ἔχωσιν εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετους βασιλεῖς. Εὐτυχὴς δὲ ἡ Ἀγγλία ἡ ἔχουσα ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς τοιαύτης βασίλισσαν, φοβουμένην τὸν Θεὸν καὶ ἀγαπῶσαν καὶ τηροῦσαν τὸν ἅγιον Λόγον.

Ἡ ἐν Βερολίῳ Γορίλλα.

Γορίλλα ὀνομάζεται τὸ μεγαλεῖτερον, ἰσχυρότερον καὶ κατὰ τινὰς ἐπόψεις νοημονέστερον εἶδος τῶν πιθήκων, εἶναι δ' αὐτόχθων τῆς Ἀφρικῆς, εἰκόνα ταύτης εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ 7ον

φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων τοῦ ἔτους 1868.

Ἴδου τί ἀναγινώσκωμεν περὶ νεαρᾶς τινος Γορίλλας εὐρισκομένης ἤδη ἐν τῷ ζωολογικῷ κήπῳ τοῦ Βερολίνου.

Κλίνει τὴν κεφαλὴν καὶ κροτεῖ τὰς χεῖρας πρὸς τοὺς ἐπισκεπταμένους, ἐγείρεται δὲ καὶ πλαγιάζει ὡς ὁ ἄθρωπος. Ὁ φύλαξ τῆς πρέπει νὰ μὴν πάντοτε πλησίον τῆς καὶ νὰ συντρέγῃ μετ' αὐτῆς, τρώγει δὲ ὅ,τι καὶ ὁ φύλαξ, τοῦτου ἕνεκα συγγευματίζουσι καὶ συνδειπνοῦσι ὁμῶς ὁ φύλαξ, πρέπει νὰ μὴν πλησίον τῆς μέχρις οὐ αὐτὴ ἀποκοιμηθῆ, ὁ δὲ ὕπνος τῆς διαρκεῖ περίπου ὀκτῶ ὥρας.

Ἀσθενήσασά ποτε ἐκ πνευμονίας ἐπῆρεν εὐχαριστῶς τὴν ὁποίαν ὁ ἰατρὸς διώρισε κινήσῃ καὶ ἔγινε καλλίτερα, ὅταν δὲ τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν ὁ ἰατρὸς τὴν ἐπισκέφθη, τῷ ἔξέτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἐσφιγξέ τὴν ἰδικήν του ὡς ἐὰν ᾔθελε νὰ τῷ εἴπῃ, «Σὲ εὐχαριστῶ ἰατρὲ μου, εἶμαι καλλίτερα!» Μετὰ τοῦτο τῷ ἔδειξε τὴν γλῶσσάν τῆς καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ἐκρότησε τὰς χεῖράς τῆς, εἰς σημεῖον εὐχαριστήσεως καὶ ἀποχαιρετισμοῦ!

Ἡ Γορίλλα αὕτη φέρεται πολὺ καλλίτερα ἀπὸ πολλὰ παιδία καὶ κοράσια, τὰ ὁποῖα ἔξέυρω, καὶ τὰ ὁποῖα, ὅταν ἀσθενοῦν, γίνονται τόσον δύστροπα, ὥστε οὔτε ἰατρικὸν θέλουσι νὰ πάρουσι, οὔτε μὲ εὐγένειαν καὶ εὐγνωμοσύνην μεταχειρίζονται τὸν ἰατρὸν, ὅστις τὰ ἐπισκέπτεται.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ ζωολογικοῦ κήπου πρὸς εὐχαριστήσιν τῆς καλῆς ταύτης Γορίλλας διέταξε καὶ κατεσκευάσαν δι' αὐτὴν ἐν ἰδιαιτέρον περιβολακί, τὸ ὁποῖον ἐφόρτυσε μὲ φοίνικας (κουρμάδες) καὶ ἄλλα δένδρα τῆς πατρίδος τῆς καὶ τὸ ἐσκέπασε μὲ ὑαλῖα διὰ νὰ μὴ τὴν βλάπτῃ τὸ φῶς.

Οὕτως ἀνταμοιβοῦνται οἱ καλοὶ καὶ φιλόφρονες, καὶ διὰ τοῦτο συμβουλευόμεν πάντας τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας νὰ μιμηθῶσι τὸν μικρὸν τοῦτον πίθηκον τοῦ Βερολίνου.

Ἡ Κινεζικὴ Γλώσσα.

Ἡ γλώσσα τῶν Κινέζων εἶναι ἡ περιεργωτάτη ἅμα δὲ καὶ δυσκολωτάτη πασῶν τῶν γλωσσῶν τοῦ κόσμου, διότι τὸ ἀλφάβητόν τῆς ἀριθμεῖ 33 χιλιάδας γραμμάτων, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, δὲν ἔχει ἀλφάβητον, διότι ὅλαι αἱ λέξεις τῆς εἶναι μονοσύλλαβοι καὶ προσφέρεται ἐκάστη δι' ἑνὸς μόνου φθόγγου. Ὅταν ὁμῶς γράφεται, ἐκάστη λέξις εἰ

ναι εἶδος τι ἰδιαιτέρας εἰκόνας, ἡ ὁποία φανερώσει τὴν σημασίαν τῆς φέρεται δὲ σημασιὰ τινα, τὰ ὁποῖα δεικνύουσι ποῖα εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ ποῖον τὸ τέλος τῆς προφορᾶς τῆς.

Τούτου ἕνεκα τὴν μὲν γραπτὴν γλῶσσαν πάντες οἱ κινεῖσι ἐννοοῦσι καὶ δύνανται ὄχι ἀναγινώσκουσιν ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς διαφόρους ἐπαρχίας ἡ προφορὰ διαφέρει, οἱ κάτοικοι τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν δὲν δύνανται νὰ συνεννοῶνται πρὸς ἀλλήλους διὰ ζώσης φωνῆς.

Οὕτω π. χ. ὁ ἀριθμὸς 22 εἰς μὲν τὰς βορείους ἐπαρχίας προφέρεται ουρ-σι ουρ-, εἰς τὰς κεντρικὰς γενε-αχ-γενε, καὶ εἰς τὰ κατὰ τὰ παράλια η-σα-πή. Ἀπαράλλακτα δὲ πῶς συμβαίνει μὲ τὰ ἀραβικὰ λεγόμενα ψηφία, τὰ ὅποια ὅταν μὲν ἦναι γεγραμμένα ἐννοοῦνται παρ' ὅλων τῶν ἐθνῶν τῆς Ἑυρώπης, ὅταν ὅμως προφέρονται, ἐπειδὴ προφέρονται διαφοροτρόπως, δὲν εἶναι καταληπτὰ. Οὕτω λ. χ. τὸν ἀριθμὸν 2 ὁ μὲν Ἕλληνας προφέρει δύο, ὁ Γάλλος deux, ὁ Ἰταλὸς due, ὁ Ἀγγλὸς two κλ. Ἐπὶ τῆς εὐκολίας ταύτης σπριζόμενος ἀμερικανὸς τις πρὸ τινος ἐδημοσίευσεν, ὅτι ἐνησχολεῖτο περὶ τὴν ἐφεύρεσιν παγκοσμίου τινὸς γλώσσῃς διὰ σημείων, ἡμεῖς δὲ πιστεύομεν, ὅτι θὰ εὐρεθῆ ποτε τοιαύτη τις γλῶσσα, τὴν ὁποῖαν νὰ δύνανται νὰ ἀναγινώσκουσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Εἰς τὴν Κίνα υπάρχουν 200 διαλέκτοι, ἀλλ' ὡς προείκομεν, ἡ γραπτὴ μόνον γλῶσσα εἶναι καταληπτὴ ὅταν δὲ συναντῶνται ἄνθρωποι ἐκ διαφόρων ἐπαρχιῶν μεταχειρίζονται πολλὰ τὴν παλάμην καὶ τὰ δάκτυλά των ἀντὶ πλακῶς καὶ πλακοκονδύλου καὶ οὕτω γίνεται ἡ συνεννόησις!

Τινὲς τῶν διαλέκτων τούτων ὁμιλοῦνται ὑπὸ 8—10 ἑκατομμυρίων ψυχῶν, ὥστε ὁ ἱεραπόστολος ὁ ἑγκατασταθεὶς εἰς τινὰ ἐπαρχίαν δὲν δύναται νὰ μεταβῆ καὶ κηρύξῃ τὸ εὐαγγέλιον εἰς ἄλλην, διότι ἡ προφορὰ τῆς γλώσσῃς ἐκεῖ εἶναι ὅπως διάφορος.

Ἐνεκα τῆς διαφορᾶς ταύτης εἰς τὴν προφορὰν συμβαίνουσι καὶ πολλὰ παρενοήσεις καὶ πολλὰ ἱστοροῦνται περὶ τούτου ἀνέκδοτα. Οὕτω π. χ. ἱεραπόστολὸς τις ἔστειλε μίαν ἡμέραν τὸν ὑπὲρ τῆν του εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ ἀγοράσῃ μίαν ὄρνιθα, ἐπρόφερε δὲ φαίνεται τὴν λέξιν ὄρνις οὕτως, ὥστε ὁ ὑπὲρ τῆς ἀντὶ νὰ φέρῃ ὄρνιθα, ὑπῆγει εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τοῦ ἔφερε τὴν Ἁγίαν Γραφήν!!

« Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου προσθέτει ἡμέρας » τὰ δ' ἔτη τῶν ἀσεβῶν θέλουσιν ἐλαττωθῆ. »

(Παροιμ. 1'. 27).

Η ΚΟΡΗ ΙΑΝΝΕΤΑ.

Εἰς τὸ Βερολίνον, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Πρωσίας, ἐμελλε νὰ γείνη μίαν ἡμέραν μεγάλη παράταξις ὄλου τοῦ στρατοῦ τῆς πρωτεύουσῃς καὶ ὅλη ἡ πόλις ἐξήλθε νὰ θεωρήσῃ αὐτήν.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους ἦτο καὶ ἡ μικρὰ Ἰαννέτα, ἡ ὁποία κατῳρθῶσε νὰ πιάσῃ μίαν ἐξαιρέτων θέσιν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ πολλὰ καλὰ τὰ διάφορα σώματα τοῦ στρατοῦ διαβαίνοντα ἔμπροσθεν τοῦ αυτοκράτορος.

Ἄλλὰ μόλις ἤρχισεν ἡ παράταξις καὶ ἡ μικρὰ κόρη παρετήρησε μίαν γραίαν, ἡ ὁποία ἐσπρόχυνετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὸ πλῆθος χωρὶς νὰ ἠμπορῇ νὰ ἴδῃ τι, καὶ διὰ μίας τὴν ἐκάλεσε πλησίον τῆς καὶ τῆς παρεχώρησε τὴν θέσιν τῆς, σταθεῖσα πλησίον τῆς χωρὶς νὰ δύναται αὐτὴ νὰ βλέπῃ τι.

Δὲν ἀπέρασεν ὅμως πολλὰι στιγμαὶ καὶ ἀνθρώπος τις διάσχισας τὸ πλῆθος ἦλθεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἴστατο ἡ μικρὰ Ἰαννέτα καὶ λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὴν ἔφερεν εἰς ἓν ὀψιλὸν μέρος, ὅπου ἐκάθητο διάφοροι κυρίαὶ μία δὲ τούτων προσκαλέσασα τὴν μικρὰν κόρην πλησίον τῆς, «Κάθου, — τῆς εἶπε, — κόρη μου, ἐδῶ ἀφ' ὅπου θὰ ἴδῃς καλὰ τὴν παράταξιν διότι σὲ εἶδα, ὅτι παρεχώρησες τὴν θέσιν σου εἰς τὴν πτωχὴν ἐκείνην γραίαν, ἡ ὁποία δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἴδῃ ἐξακολούθει δὲ νὰ τιμᾷ τοὺς γέροντας καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὲ εὐλογῇ.»

Οὕτως ἡ μικρὰ Ἰαννέτα ἐκάθησε πλησίον τῆς καλῆς ἐκείνης κυρίας, ἕως οὗ ἐτελειώσεν ἡ παράταξις, καὶ ὅταν ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ, ἔλαβε καὶ ἓν τέλληρον ὡς ἀμοιβὴν τῆς καλοσύνης τῆς εἰς τὴν γραίαν!

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ

ΚΑΙ ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΜΙΚΡΟΙ ΥΠΗΡΕΤΑΙ ΤΟΥ.

Ὁ Θεόδωρος ἂν καὶ μικρὸν παιδίον ἔχει ὅμως τέσσαρας ὑπηρετάς — τοὺς πάντας εὐπειθεῖς εἰς τὰς προσταγὰς καὶ τὰ νημάτά του. Πηγαίνουν ὅπου τοὺς διατάξῃ, τρέχουσι καὶ τοῦ φέρουσι, ὅτι δῆποτε τοῖς εἶπῃ ἀπὸ πρωτῆς δὲ μέχρις ἐσπέρας εὐρίσκονται εἰς κίνησιν, ἐκτὸς ἂν ὀμικρὸς τῶν κυρίως τύχῃ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ διάστημα τούτου.

Οἱ πιστοὶ οὗτοι ὑπηρεταὶ ἐξυπνοῦν μαζὺ μὲ τὸν κύριόν των, ἐγείρονται ὅταν καὶ αὐτὸς καὶ εἶναι ἑτοιμοὶ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν τοὺς χρειασθῆ. Πόσον καλοὶ καὶ εὐπειθεῖς ὑπηρεταὶ πρέπει νὰ ἦναι!

Θέλτε νὰ μάθητε ποῖος εἶναι οἱ καλοὶ οὗτοι ὑπηρεταί. Ἴδου σὰς τοὺς λέγω. Ὁ πρῶτος αὐτῶν εἶναι ἡ δεξιὰ χεὶρ του, καὶ ὅλοι ἠξέυρομεν πόσον ἐπιδεξία καὶ χρήσιμος εἶναι ὁ δευτέρος εἶναι ἡ ἀριστερὰ χεὶρ, οὐχὶ τόσο ἐπιδεξία, ὡς ἡ δεξιὰ, ἀλλ' ὅμως χρησιμοτάτη καὶ ἁπλῆ ὁ τρίτος καὶ τέταρτος εἶναι οἱ δύο πόδες, οἱ ὅποιοι ἐκτέλουν ὅλον τὸ τρέξιμον τῆς ἡμέρας. Ἐὰν δὲ θέλετε νὰ μάθετε ποῖου εἶδους παιδίον εἶναι ὁ κύριος Θεοδωράκης κατατάξτε πᾶς φέρονται οἱ τέσσαρες οὗτοι ὑπηρεταί του.

Ἐὰν ἡ δεξιὰ χεὶρ πέρνη, ὅτι δὲν τῆς ἀνῆκει, ἢ σπάζη καὶ ἀφίγη πράγματα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ κτυπᾷ, ἢ γρατζουνίῃ, ἢ κσιμπᾷ ἢ σπρώχῃ, πρέπει νὰ συμπεράνετε, ὅτι ὁ Θεοδωράκης εἶναι κακὸν καὶ ἀτακτὸν παιδίον. καὶ ὅτι τὸ νὰ συγκατοικῇ τις με αὐτὸν εἶναι πολὺ δχληρὸν.

Ἐὰν ἀπ' ἐναντίας ἡ δεξιὰ χεὶρ χαιδεύῃ τὸ βρέφος, καὶ βοηθῇ τὴν μητέρα, καὶ παίξῃ ἡσύχως, καὶ ἦναι καθάριος, καὶ ἐὰν πᾶσαν ἐσπέρην ἡ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σταυροῦνται εἰς προσευχὴν, ἐνῶ ἡ γλῶσσα παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ συχωρήσῃ κάθε πταίσμα καὶ πᾶσαν ἀταξίαν του καὶ νὰ τὸν κάμῃ ἐν ἀπὸ τὰ ἀνάγκια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐὰν πᾶσαν πρωτὰν οἱ δύο πόδες του γονατίξουν, ἐνῶ τὰ χεῖλη του εὐχαριστοῦν τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς γυκτός, καὶ διότι τοῦ ἔδωκε καλὸν πατέρα καὶ καλὴν μητέρα διὰ νὰ τὸν περιποιούνται, καὶ προσέτι προσεύχονται νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἦναι ὅσον τὴν ἡμέραν καλὸν καὶ εὐπειθὲς παιδίον, ἐὰν λέγω, οἱ τέσσαρες οὗτοι ὑπηρεταί κάμουν οὕτως, ἔστε βέβαιοι, ὅτι ὁ Θεοδωράκης προσπαθεῖ νὰ ἦναι καλὸς κύριος.

Ἐὰν ὅμως οἱ πόδες τρέχουν ἐνω καὶ κάτω, ἢ ποδοκτυποῦν, ἢ κλωτσοῦν, ἢ κάμουν ταραχὴν, τότε εἶναι φανερόν, ὅτι ὁ κύριός των δὲν εἶναι καλὸν παιδίον, διότι οὗτος δὲν εἶναι ὁ τρόπος, καθ' ὃν πρέπει τὰ καλὰ παιδιά νὰ μεταχειρίζονται τοὺς πόδας των.

Ἐλπίζω, ὅτι ὅλοι οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται μεταχειρίζονται πάντοτε τοὺς τέσσαρας τούτους καλοὺς καὶ πιστοὺς ὑπηρετας εἰς καλὰς καὶ χρησίμους ὑπηρεσίας διὰ τὸν ἑαυτῶν των καὶ διὰ τοὺς ὁμοίους των

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1) Ποῖαν ἰδέαν εἶχεν ὁ Ἰωβ. περὶ τῆς ἀμοιβῆς τῆς δικαιοσύνης καὶ κακίας εἰς τὸν πᾶντοτα κόσμον;
- 2) Ποῖον αἶματι φέλλοι τοῦ;
- 3) Ποῖον εἰδικαίωσεν ὁ Θεός;

ΛΥΣΙΣ

τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνίγματος
Α—Ἄρα—Ἄρά—Ἄχνη—Ἄραχνη

760

Τὸ ἔλυσαν οἱ ἐξῆς:

Πατρῶν, Κῆτινα Π. Παπαθανασίου, Ι. Ν. Χαϊδουπόλου, Γ. Τζίνη, Κατίνα Παρθενοπούλου—Κερκύρας, Θεοδώρα Μαρτζούκου—Σύρου, Μαρία Σταματιάδου, Φραγ. Φραγγεσκάκη—Πειραιῶς, Σοφία Σάντου—Κυπαρισσίας, Γ. Ε. Δημητριάδου.—Υἱέρας, Ζωὴ Π. Δημητριάδου—Ἀθηνῶν, Ἰούλιος Ἐσλεν, Θεοδώρα Ν. Μαγκάκη, Π. Κ. Χαλουλᾶς, Σταυρὸς Σαλοῦστρος, Ἀνδρέας Π. Ε. Γιαννιόπουλος, Εἰλ. Ἀ. Μασσαλάς, Νικόλαος, Σκουμπούρη, Φωτεινὴ Σ. Μαρίνη. Α. Ν. Χαριλάου, Ἰωάννης Ἀπελοῦ, Δημ. Ρουσόπουλος, Κωνσταντίν. Καλλιωνεζῆς—Κωνσταντινουπόλεως, Ἑλένη Μεσσαρίτη, Ἑλ. Λαμπριδῆ καὶ Ζαφειρίου Κάφογλου.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

*Ὄνομα οὐσιαστικὸν συνήθως μ' ὀνομάζου
*Ὅσοι κα λ ε γ ρ α μ μ α τ ι κ ᾶ καὶ σήμερον σπουδά-
ζου.

Ἄν λέγω ὅμως φανερὰ καὶ ποῖον γένους εἶμαι. Καὶ ποῖος εἶμαι κλισίως, τί εἶμαι, καὶ ποῦ κεῖμαι. Διότι οὕτω πιθανόν νὰ με εὐρῆς εὐκόλως, Ἐνῶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ με εὐρῆς δυσκόλως. Εἶμαι τι φθεῖ: ἔξοχον, μεγάλης σημασίας, Μεγάλης σπουδαιότητος ἢ ἀνεκτιμητ' ἄξια. Διότι μόνος ἔκαμον καὶ κάμνω, καὶ ἐξάγω, Πολλὰ καλὰ καὶ χρήσιμα ἀεὶ ποτε παράγω. Θάμνοι καὶ δένδρα, καὶ σπαρτὰ, ἄνθη καρποὶ καὶ χλόη, Κασσία, καὶ κιννάμωμον, γαρούφαλον, ἄλση, Πλάτανοι τρισεπέφυροι, κέδροι οὐρανομήκει, Ῥοῖαι, μηλέαι, φοίνικες, κυπάρισσοι εὐμήκει, Ἐν γένει πᾶν φύομενον, ὅτι ἐκ γῆς βλαστάνει, Καὶ ἔγειναν καὶ γίνονται πάντα ἐμῆ δυνάμει. Καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἰχθύες οἱ τῆς θαλάσσης, Θηρία, κτήνη, ἐρπετὰ καὶ ἔντομα τῆς γῆς πάσης, Κροκόδειλος, βινόκερω, ἐλέφας, ἄρκτος, λέων, Δορκάς, ἀλάπη, αἴλουρος, ἔλαφος, χαμαιλέον, φάλαινα, ἱπποπόταμος, θῆσι, τίγρις, πάνθηρ, σκύλος, Πᾶλι, μῦς, ἵππος, κάμηλος, φεῖρ, κοραῖος καὶ φύλλος Σουτόμως πᾶν ζῶν καὶ ἐμφυχον, πτηνόν, νηκτόν ἢ κτήνος Τε τράπου, δίπου, ἐρπετόν καὶ πᾶν ἐντόμων σμήνας *Ἐγειναν πάντα ὅπ' ἐμοῦ μετὰ πολλῆς σοφίας, Καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ γίνονται μέχρι τῆς συντελείας. Ἄν τώρα κάμῃς εἰς ἐμὲ στοιχείων μεταθέσεις, Κι' ὅτε φωνῆεν στὴν ἀρχὴν, ἢ ἄλλο γράμμα θέσης Καὶ πότε μὲν οὐρόνον ἢ ἄλλως πως με κάμῃς, Κι' ὅτε φιλῆν εἰς τὴν ἀρχὴν, Κι' ὅτε δασεῖαν βάλῃς, Ἐμπρός σου θὰ παρασταθοῦν, θουόν, κανὼν καὶ πόρος. Σκοπός, στενόν, τέρμα, πορθμός, κρεβάτι, στήλη, ὄρος, Μνημεῖον, καὶ τορῶγαλον καὶ πολίος τις γέρων, Τὸν τρέμουτ' ἔνα πόδα του ἐντὸς τοῦ τάφου ἔχων.

Κ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

— Εἰς τὸν ὅστις ἤθελε κάμει ὁ συνδρομητὰς καὶ ἀποστείλει τὰς συνδρομὰς πέμπεται ἐν φύλλον ὁμοίαν εἰκασίαν δὲ τοῖς ἑκατὸν ἐκπίπτουσι εἰς τὸν ὅστις κάμει περισσοτέρως τῶν ὁ συνδρομητὰς.